

SLOVENE.

Političen list za slovenski národ.

Po pošti prejeman veljá: Za celo leto predplača 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman veljá: Za celo leto 13 gl., za pol leta 6 gl. 50 kr., za četrt leta 3 gl. 30 kr., za en mesec 1 gl. 10 kr. V Ljubljani na dom pošiljan veljá 1 gl. 20 kr. več na leto. — Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicijska Poljanska cesta št. 32.

Naznanila (inserati) se sprejemajo in veljá tristopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je na Poljanski cesti h. št. 32.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 45.

V Ljubljani, v soboto 23. februvarija 1884.

Letnik XII.

Častiti rojaki!

28. dne tega meseca bodo po vsej deželi dopolnilne volitve za trgovinsko in obrtniško zbornico kranjsko, in sicer volijo trgovci pet odbornikov, obrtniki dva odbornika. Naši kandidatje so:

Za trgovinski razred:

Gospod **Alfred Ledenik**, trgovec in mestni odbornik v Ljubljani.
" **Josip Lozar**, trgovec v Ljubljani.
" **Jan. Knez** mlajši, trgovec in posestnik v Ljubljani.
" **Franc Kolman**, trgovec, hišni posestnik, mestni odbornik v Ljubljani.
" **Vaso Petričič**, trgovec, hišni posestnik, mestni odbornik v Ljubljani.

Za obrtniški razred:

Gospod **Jan. N. Horak**, rokovičar, hišni posestnik, mestni odbornik v Ljubljani.
" **Miha Pakič**, trgovec, hišni posestnik, mestni odbornik v Ljubljani.

V Ljubljani, 16. februvarija 1884.

Národní centralni volilni odbor.

Državni zbor.

Z Dunaja, 22. februvarija.

Varstvo kmetijstva.

V začetku današnje seje izročil je Lienbacher državni zbornici predlog, čigar glavni namen je varovati kmetijstva eksekutivnih prodaj potrebnega orodja, vravnati eksekutivne prodaje same in posestnikom dati priliko, prodano posestvo zopet nazaj dobiti. Dotični postavni načrt, ki se bode v pretres izročil justičnemu ali pravnemu odseku, se glasi:

Člen I.

„Za kmetovanje potrebno orodje (fudus instructus) kmetijskega posestva (§§ 294—298 O. D. Z.) se s premakljivim blagom ne sme eksekutivno prodati. Ono le s kmetijstvom samim zapade eksekutivni prodaji.

Kot celota v zemljišni knjigi vpisana zemljišča se za eksekutivno prodajo ne smejo razkosovati.

Člen II.

Cena zemljiščnih posestev za eksekutivne pro-

daje naj bo po navadi znesek, po katerem se po obstoječih postavah od zemljišč in poslopij določuje pristojbina pri premembi posestnikov.

Vendar pa sme sodnija, ako bi se zaradi posebnih razmer kazalo potrebno, na zahtevo stranke dovoljevati cenitev po izvedencih.

Člen III.

Eksekutivni dražbi kmetijskih posestev ste le dve, in se sme posestvo, ako se pri prvi dražbi ni prodalo vsaj za toliko, kolikor je bilo cenjeno, pri drugi dražbi tudi pod cenitvijo prodati, vendar pa ne za manj kot za polovico cene.

Člen IV.

Ako kdo pri eksekutivni dražbi kupi kmetijsko posestvo, ima občina, kjer se dotično posestvo nahaja, pravico to posestvo v 14 dneh prevzeti za toliko, kolikor je veljalo, ako se zaveže, da bode posestvo dolžniku, ali njegovi ženi, ali njegovim otrokom prepustilo za toliko, kolikor je njo stalo.

Ako občina prevzame posestvo, ji ni treba plačati koleka in pristojbin.

Člen V.

Ako se pri eksekutivni dražbi kmetijskega posestva, pri kateri se sme prodati tudi pod cenitvijo, ne ponuja vsaj polovica cenjenega zneska, mora upnik, ki je eksekutivno dražbo napravil, posestvo od sodnije prevzeti za polovico cenjenega zneska, ako od eksekutivne dražbe ne odstopi. Vendar pa ima upnik v tem slučaju pravico zahtevati novo cenitev po izvedencih.

Občina ima tudi v tem primerljivi pravico v smislu IV. člena posestvo prevzeti za polovico cenjenega zneska.

Današnja obravnavava.

Po razdelitvi došlih peticij prišla je na vrsto kupčijska pogodba s Francosko. Baron Schwegel je povdarjal, da je pogodba v marsikaterem oziru pomanjkljiva, in je priporočal nasvet, naj se vladi naroča to pogodbo dopolniti v tem smislu, da ne bo veljala samo za avstrijsko-ogerske, ampak tudi za vse druge dežele, ki so z njimi v enotni colninski zvezi. Ta resolucija je bila spre-

LISTEK.

O prehlajenji.

(Pri tomboli v kat. družbi govoril Resnicoljub.)

Sedaj imamo predpustni čas, čas šumečega veselja. Vse se hoče veseliti; zavoljo tega vidimo na vogelnih hišah ulic toliko vabil k veseliam priljubljenih, da bodo marsiktere ob prihodu cesarjevem prebarvane kmali tako zamazane, kakor so bile poprej. Pravijo, da si vsakteri pomaga, kakor si more in zna; veseli se pa tudi vsaki, kakor zamore in kakoršen okus ima. Nekteri med tednom „larve“ ogledujejo, kupujejo in na obraz natikujejo; drugi pa v nedeljah ali ob večerih poslušajo godce, ki jim za denar na harmonike in citre okroglo igrajo, kar mnogim priložnost ponuja, da tudi potem po taktu polke ali „siebenschritte“ telovadijo.

Tudi vi, velespoštovani udje in obiskovalci katoliške družbe, se hočete nocoj nekoliko razvedriti, da bi ložej pozabili trud in skrb, ki vas tlačita med tednom. Ali povem vam odkritosrčno, da ne znam ne na harmonike igrati, ne na citre brenkati, kajti v šolah so profesorji zmiraj toliko dajali učiti, da je bilo premalo časa, da bi bil zamogel za kateri inštru-

ment prijeti, pozneje pa tudi ni to več kazalo dobička. Tudi „larv“ vam ne bodem popisoval, studile so se mi že od nekdanj. Ko sem majhen deček iz dežele v Ljubljano prišel, da bi se šolal in sem prvič za tako visokimi okni videl take spake ter so mi na stanovanji pripovedovali, da take reči ljudje na obraz devajo, nisem mogel verjeti; skoraj sem obupal, da bi se mogel kaj lepega naučiti v kraji, kjer prebivajo ljudje, ki jim take reči dopadejo. Da! kmalo bi jo bil domov popihal, misleč si, saj so pri nas bolj modri in pametni: med okna, ako so tudi nizka, devajo raji lepa jabelka in sladke hruške, kakor pa take grde nosove in široka nikomur podobna usta.

Da te reči tukaj lahko pri miru pustim, me tudi tolaži misel, da obiskovalcem naše družbe take predpustne reči niso posebno pri sreč. Zategadel bodem spregovoril o neki bolezni, ki je sedaj tudi zelo v navadi, ako tudi ne priljubljena.

Vse je prehlajeno. Učenci in učenke kašljajo v šoli, odrasčeni motijo govornike v cerkvi, bolehave dramijo sstanujoče v spanji in pravijo, da se nekteri tudi od veselja in od balov domov gredoč tako prehlade, da začno kri iz sebe metati koj drugo jutro. Marsikdo bi bil še sedaj živ, ali bi bil dalje živel, ako bi ne bilo prehlajenja, kajti ljudje pravijo, da od 100 bolnikov jih je 90 takih, ki so zboleli za-

voljo prehlajenja. Človeška kri je namreč zelo gorka in mora imeti gotove stopinje toplote po vsem životu in tudi ob površji telesa, da se redno pretaka po žilah in da zamorejo škodljive snovi, ki so se nabrale po telesu, izhlapeti po luknjicah kože. Ako je človek vroč, pa se na katerikoli način prenašlo ali tako zelo ohladi, da nastane med notranjo telesno toploto in med zunanjo mrzlo preveliko nasprotje, se postavi rednemu pretakanju krvi neki jez, zaradi česar nastanejo različne bolezni, kakor pljučnica ali razno trganje itd. Prehlajenje še ni poguba ali smrt, potrebno in najmenitniše je, da ga človek zna sam ali pa po zdravnikih odpraviti in premagati. Toda o tej stvari govoriti jaz nimam patenta in da ne postanem mojster skaza, hočem raji pokazati, kako si človek lahko tudi dobro voljo, srčnost, veselje in še marsikaj družega v raznih slučajih prehladi.

Kadarkoli je spremen prav hiter in velik; ako veselje srca prežene kaj neljubega, ako je prostost naša naenkrat omejena, ali kadar se našim namenom razne okoliščine hipoma v nasprotje postavijo ali kadar se pred našimi očmi popolno nasprotno zgodi, kar smo mi pričakovali in nameravali: je naše notranje vznemirjeno, zdi se nam, kakor da bi bil mrzel veter po nas potegnil in naše dušno stanje spremenil ali predrugačil, vzel vso gorkoto in nas popolno

jeta in pogodba od zbornice potrjena, dasi je stala še le v prvem branji na dnevnem redu.

Gledé Franc-Jozefove, Rudolfove in predarelske železnice, ki jih bode država v svoje oskrbovanje prevzela za ceno 260 milijonov goldinarjev, bila je zadnjič res dovršena splošnja obravnava, pri kateri sta za Herbstom govorila še Bareuther in poročevalec Hladik. Za njima je predsednik sejo sklenil, prej pa dal prebrati še interpelacijo, v kateri Kopp in tovariši ministre silijo, da naj vendar skoraj odgovoré na njih interpelacijo gledé českega državnega prava.

Danes se je posebna obravnava o omenjenih železnicah nadaljevala in je bila dotična postava sprejeta brez posebnega ugovora. Ravno tako sta bila potrjena nasveta o novih krajnih železnicah iz Fehringa v Fürstenfeld in iz Ascha v Rossbach. Dotične občine bodo plačale jako velike doneske za omenjeni železnici, zato jim je železniški odsek dovolil njih prošnje, in jih sprejel tudi državni zbor.

Zatem je Jaques vtemeljeval svoj predlog o nekih premembah kazenske postave, ki se je izročil v pretresanje justičnemu odseku.

Najvažnejša predmeta današnje seje, namreč vrnanje pravic pri kopanju petroleja in pa od gosposke zbornice sklenjena postava o dolžnikih, ki plačati ne morejo, sta se odstavila iz dnevnega reda, dasi so bili ravno zaradi teh dveh reči nekateri poslanci, ki so bili že domu odšli, zopet prišli nazaj na Dunaj.

Druge točke manj važnega pomena, kakor o konzularnem sodnistvu v Tunisu, o nekterih določbah pri novi meri in vagi, o podpori orijentalnega muzeja so bile rešene in naposled potrjene nekatere volitve novih poslancev.

Ob pol treh popoldne je g. predsednik sejo sklenil z naznilom, da bo prihodnja seja v petek 29. t. m. Poslanci večidel vsled tega odidejo čez pustne dni z Dunaja domu.

Govor poslanca dr. Tonklja, poročevalca državnozbornske večine gledé izjemnih določil za Dunaj in okolico.

(Konec.)

Nek imeniten govornik na levi nam je včeraj očital, da se je vlada izjemnih določil poslužila. Potrebno se mi zdi tukaj opomniti, da se je ravno tisti govornik po veliki nesreči, ktera je gledališče na Ringu zadela, izrazil: Takošna vlada, kakor je tu, ki je vzrok velikega požara, bi se v nobeni drugi državi tudi 24 ur več ne mogla vzdržati. Tedaj je ta slavni govornik vladi očital, da je premalo skrbela za zabranitev požara, če tudi bi bilo v resnici silno težko proti tako nenavadni in veliki nesreči, na katero še nihče mislil ni, pripravnih pripomočkov poiskati, ki bi jo bili zabranili; danes pa slavni govornik vladi zopet očita, zakaj da zabranjevajoče postopa

proti ljudem, ki so požig, umor in rop napisali na svojo zastavo. Prepričan sem, če bi vlada ne bila tega odloka izdala in n. pr. bi se bilo vresničilo žuganje, da bodo anarhisti mestno zbornico razsuli, da bi bil ravno tisti poslanec vladi očital: Zakaj da tega ni zabranila. Ker je pa ravno zabranjevajoče postopala, se ji to sedaj oponaša.

Jaz ne vem, kako je to, ali posledica mi kaže, da sedanja vlada nikdar ni vstani levice vstreči. Sicer pa dobro vem, da bi ji bilo najljubše, ako bi se ji visoka vlada s poti umaknila, če pa ona tega noče, kaj morem jaz zato?

Ravno tisti slavljani govornik bral je daljši nastavek o socializmu in njegovem vprašanji. Danes se ne morem natančneje vanje spuščati, kajti danes ne gre za rešitev socialnega vprašanja. To pa vendar le moram omeniti, da je ravno tisti gospod poslanec priznal, da sedaj manjka predpogodeb, ki so potrebne za vspešno rešitev tega vprašanja. Meni se pa ta trditev nikakor ne strinja z drugo, ki je tudi iz levice izšla in se Chlumecyjev predlog zove, ki predlaga rešenje socialnega in narodnogospodarstvenega vprašanja.

Ako toraj manjka predpogodeb za to, kako ste zamogli ta predlog staviti? Ali ne mislite resno, da bi predpogodeb manjkale, ktere so potrebne za rešitev socialnega vprašanja, ali pa niste mislili v resnici drugega predloga staviti. Le eno od obeh je mogoče. Žal mi pa je, da je ravno tisti slavni predgovornik dvomil nad izjavo prvega ministra, ali bo pa tudi mož beseda ali ne. Taki poskusi dvomljivosti nad besedami prvega ministra, ali bo mož beseda ali ne, se mi ne zdé opravičeni in čisto odveč, kajti po njih se med ljudstvo le vznemirjenje zanaša, ktero pa sedaj pred vsem miru in potolaženja potrebuje.

Kar se tiče obsega ministerske naredbe, vsi govorniki levice trdijo, da je preobširen in da bi se osobito 12. in 13. člena ne dotikala. Tudi tukaj zdi se mi potrebno se ozreti na postopanje, ko se je posvetovala postava v letu 1869. Tedaj so gospodje levičarji sami postavili načelo, da je le vlada sama in sicer izvrševalna oblast zmožna razsoditi, kako daleč so postavno dovoljena izjemna določila potrebna ali ne, toraj menim, gospodje, da nam je tudi danes potreba tega načela se držati, kajti ako bi hoteli to določbo omejiti, bi bilo to ravno toliko, kakor da bi njeno potrebnost zanikati hoteli. Ako bi se pa pozneje vendar le dokazalo, da je bilo to potrebno, vlada pa bi ne imela postavnih sredstev, katerih bi se o pravem času poslužiti zamogla, zadene nas vsa odgovornost kar bi se v bodočnosti zgoditi utegnilo. Te odgovornosti pa ne smemo na-se zavaliti, temveč jo moramo vladi prepustiti in ji verovati, če ona reče: to določbo potrebujem, kakor je, kakor sem jo izdala, kajti potrebna se mi zdi. Da, da, gospoda moja, vsaka teorija je jako lepa, toda dejanju se mora umakniti.

Lahko mi je vas opozoriti, da je v neki sosednji državi, ki smo jo že mnogokrat imenovali, nek minister postavil čudno lepo teorijo: „reprimere, mû

non prevenire — zatirati in le postrežljiv ne biti“. In vidite gospoda moja, to teorijo so kmalo zavrgli. Prišel je človek, Passanante mu je bilo ime, z bodalom na laškega kralja. Prvi minister, ki je bil navzoč, ni imel časa čakati, da bi bil lopova še le zatrl, ko bi bil ta že svoje zlodejstvo izvršil, temveč je priskočil ter z lastno roko bodalo kralju namerjeno prestrigel. Ta slavni čin mu je prinesel častno ime: „Il difensore della patria e del re — branitelj domovine in kralja“, drugi njegov tovariš moral se je pa svoji teoriji in svojemu portfelju odpovedati. To nam v dokaz, da so dejanja in dogodki silnejši od teorij.

Kar se pa tiče razprostrtja izjemnih določil čez član 12. in 13., se je že vlada sama izjavila, da potrebuje odstavo obeh članov, da jo bo pa edino le za zatiranje anarhističnih naporov rabila. Da je ta odstava Dunajčanom morda neugodna, bom morda verjel, da pa ni potrebna, tega ne morem trditi. Ravno tako ne morem verjeti, da bi imela drug učinek, kakor tega, ki ga pričakujemo. Kajti ne vsled policije naj si delajo delavci svoje zadruge in ni potreba, da bi one stale pod redarstvenim pokroviteljstvom, kar je gospod predgovornik pobijal, temveč delavcu naj se ponudi možnost, da si napravi svoja društva prosta od anarhističnega strahovanja, v katerih se bodo zbirali in po postavnem potu skušali dospeti do boljših dni v svojem stanu; vse to bode pa vladno postopanje sedaj doseglo.

Sedaj, gospoda moja, povrnili se bom na to, kar sem že rekel. Postava od 5. maja 1869 je tukaj in dogodki, ki nam jih je visoka vlada naznanila, so nam v dokaz, da so se res godile veleizdajske in osobni varnosti sovražne reči, ktere § 1. zahteva za pogodbo, da se izjemne določbe rabijo. Priznalo se je, da je vlada popolnoma v okvirju postave od 5. maja 1869 postopala, ter se še marsičemu prostovoljno odpovedala, in s tem je priznано, da se določba na postavnem potu nahaja. Toliko menim, da visoki zbornici zadostuje gledé opravičenja izjemnih določil. S tem sklenem in priporočim odborom predlog, da se sprejme. (Pohvala na desni).

Politični pregled.

V Ljubljani, 23. febr.

Notranje dežele.

Zagrizeni nemčurska „Bohemia“ pravi, da je tisti članek o *državnih zvezih* v anarhističnem listu „Zukunft“, ktereja so iz Dunaja pregnali in se je sedaj v Budapeštu vgnjezdil, zadosti resnoben, in da se mu pač ni bilo treba posmehovati, ko ga je grof Taaffe prečital v državnem zboru. Kaj pa anarhistično početje, ali to pa ni zadosti resno? Ali poboj in umor ljudi, ki gredo po svojem poklicu, ni zadosti resnoben? Ali moč dinamita, s katero so Dunaj razsuti nameravali, ni silno resnoba? In vendar jih je hotela levica na vsak način in za vsako ceno podpirati in še sedaj, ko so siloviteži že izgnani, se ne sramujejo za podporo glasovati,

ohladi. Zgledov si lahko nabere iz vseh stanov in iz vsake starosti.

Silno radi imajo mama in papa doma Korelčka. Vse se mu dovoli in prinese, karkoli poželi; gorje poslu, ki bi se drznil mu nasprotovati; še predno črke pozna, že zna in sme gospodovati. Pregorak zrak ga obdaja, božajoče roke se ga dotikujejo in samo smehljajoče obraze vidi doma. Ko pa pride v šolo in mu je resno rečeno, da mora naprej gledati, roke na klopi držati in na vprašanje to odgovarjati, kar je bilo poprej izgovorjeno, se razposajenčku najprej čudno in neprijetno zdi, čezdalje bolj mu šolski mrz v srčice leze, postaja mu gorko, potem mrzlo še bolj kakor doma na prehodu; precej prvi dan je prehlajen v šoli. Ako se detetu preveč doma dovoljuje pa ničesar ne odrekuje, je to za mlado dušico kakor našim pljučam pregorak zrak, ki ni zdrav, ampak škodljiv. Marsikteri šolarček zgubi prvi teden ali prvo leto vso srčnost in veselje do šole — ker se je njegova ukaželjnost prehladila.

Drugače je zopet pri večjem dijaku, ki obiskuje že latinske šole, hodi v realko, želeč omiko razširjevati med ljudstvom, postane ali je primoran obiskovati pripravnico. V jeseni so mu mati skrivaj brez očetove vednosti stisnili — seveda iz dobrega namena — nekoliko šestice ali goldinarjev v roke, predno je odšel v mesto. Ako je v višjih šolah, si tudi nekoliko s podučevanjem prisluzi, denarja mu tedaj ne manjka. Skorej obenem pridejo in se povrnejo z

dijaki tudi gledališni igralci, ki po voglih in časnikih naznanjajo svojo umetnost. In ko postanejo večeri bolj dolgi in mrzli, se začne poduk tudi v plesu, h kateremu se vabijo tudi dijaki. Ob kratkem, skrbi in dela se tudi za to dandanes, da se ne vresniči:

Študent študira premočno,
Da si zmeša glavco svojo.

Dijak, kteremu začnejo po glavi rojiti gledališne reči in plesni dogodki, kmali zanemari šolske predmete, popušča učenje in začne nekako pešati; zategadel mu profesor svinčnik v roki držeč miga naznanjevaje, da ni z njim zadovoljen, drugi ga pa opominja „boljše“. Upanje, da bode še zdelal polletje, mu daje nekoliko sreča in to, da se bo naučil in znal „čez vse“; ali ko vidi, da je veliko spustil med letom in da bo moral dobro znati, ako hoče vse popraviti, ga začne nekako skrbeti in mu vroče prihajati. Uči se pozno v noč, vstaja zjutraj zgodaj. Pa nesreča hoče, da mu profesor prvič zastavi najtežje vprašanje, na katero ne more povoljno odgovoriti, drugo zna dobro in tretje zopet bolj slabo. Težko pričakuje sodnega dne, ko se bodo spričevala delila. Kakor bi se bila kraška burja v njega zaletela, mu postane mrzlo, ko zagleda, da nima samo v enem, ampak — po krivici — v dveh predmetih dvojko. Prehladil se je v tem polletji. Prehlajen v glavi sam sebi iz Preširna deklamuje:

O, predpust! ti čas presneti,
Da bi več ne prišel v drugo!

Ti med materne petice,
Si poslal požrešno kugo,
Si mošnjico mi rejeno
Del popolnoma na suho;
Stari oča se bo praskal,
Gledala bo mati čudno,
Malo penozov poslala,
Dokaj bosta mi naukov;
Vendar to bi še prenesel,
To še ni največe hudo.

Da, to še ni največe hudo, da je v spričevalu dvojka, ona ima tudi hude nasledke; treba je potem šolnino plačati. In 12 gold. se kaj pravi! Treba bode očetu pisati in reči „peccavi“, padel sem in zavoljo tega moram plačati šolnino, da smem še v šolo.

Pa to še ni vse, kmali v drugem polletji pride g. vodja in opozoruje dotičnike, da morajo, ako se oni predmet, v katerem je „nezadostno“, v drugem polletji ne nadaljuje, kmali priti k novi preskušnji. Še hujše prehlajen nadaljuje sam med seboj deklamovati:

O, predpust! ti čas presneti,
Da bi več ne prišel v drugo!
Sem obešil zavolj tebe
Dokaj časa uk na kljuko;
Treba prečuvati bode
Več noči s prižgano lučjo,
Dolgo si glavó beliti,
Da popravim spet zamudo. —

Kako prav imajo tedaj stari ljudje, ako mlade svari, da naj se varujejo prehlajenja!

Nepokvarjenemu mladenču ali pridnemu dekletu

ktera naj bi se njihovim družinam podelila in tako zlodeje same popolnoma vseh skrbi oprostila ter jih še celó v misli, kdo zná, kako dobro delo da so po svojih prekuacijah učinili, potrdila. Česa je nemški razum vsega zmožen, ako se v opozicijo in slepo sovraštvo sprevrže, je pa vendar že od sile.

Rusinski škof Sembratovicz iz Levova je bil z nekaterimi duhovniki pri cesarskem zaslišanju na Dunaji zaradi zboljšanja žalostnega gmotnega stanja rusinskih duhovnikov v Galiciji. Cesar je obljubil svojo pomoč, minister je pa opomnil, da rusinski duhovniki še več želé, kolikor je odbor za kongruo sam predlagal.

Zbornica poslancev v **Budapešti** je 20. t. m. zavrгла načrt postave pravosodnega ministra Pavlerja, s katerim je hotel premestiti nekaj okrajnih sodišč v druge kraje. Pravijo, da so mu na ta način hoteli dati neko nezaupnico, kajti večina je zdatna, in znaša 32 glasov. Pavler je že poprej svojo odpoved pri ministerskem predsedniku vložil, sedaj se pa sploh misli, da je že celó ne bo sprejel, če tudi so celó poslanci vladne stranke proti Pavlerju glasovali. Opozicija se je neki vedla tako živahno in „eljen“ klicala, ko se je izvod glasovanja naznanil, da je moral predsednik sejo pretrgati. Predlagalo se je, naj se državni zbor preloži, toda predlog se je zavrgel.

Zbornica magnatov v Budapešti je dokončala debato o proračunu in ga soglasno sprejela. Opozicija je zopet strastno vlado napadala, posebno sta se odlikovala grof Apponyi in baron Liphay. Oba sta rekla, da naj vlada nikari ne misli, ako se je državni proračun dovolil, da je morda to kaka zaupnica do nje. Nikakor ne! Dovolil se je proračun le iz potrebe in iz nobenega drugega ne. Prvi minister Tisza spravil se je nad opozicijo, jo je dolgo zmival in konečno svoje obžalovanje izrekel, zakaj da opozicija ni predlagala nikake nezaupnice vladi.

Vnanje države.

Bivše **srbsko ministerstvo** se je kralju za odhod že poklonilo in ga je kralj ob tej priložnosti tudi primerno odlikoval. Bogičević je dobil takovski red prve vrste, Pantelić, Pratić in Spasić onega druge vrste, novi minister notranjih zadev Novaković veliki križ reda sv. Save, Kristić pa posebno milostno priznalno pismo.

Kupčijske pogodbe, ki jih je **Bolgarska** pod turškim pokroviteljstvom z raznimi državami sklenjene imela, potekajo, in mlada kneževina se je iz tega vzroka pismeno do vseh velevlasti evropskih obrnila, naj bi ji pomagale do koraka, da bi Bolgarija odslej nadalje sama sklepala kupčijske pogodbe, ne da bi se visoka porta (Turčija) vmes mešala. Kaj bodo velemoči v tem slučaju napravile, se pač ne vé, politikarji so vendar teh misli, da sedanji trenutek pač ni ugoden za rešenje takih zahtevanj in da bodo velesile skoraj izvestno dotična pisma za ugodnejši čas odložile. Želeti bi pač bilo mladi podonavski kneževini, da se kolikor prej tem boljše popolnoma otrese turškega nadzorstva in se sama, kakor čila in krepka, na lastne noge postavi.

Po Albaniji se nabirajo prostovoljci za egiptovsko armado. Kdor se oglasi, če je sploh zdravih udov, se sprejme in takoj orožje dobi.

Osman Digma čaka s 30.000 ustaši med Trinkitatom in Tokkarjem na Angleže, ktere ondi napasti in pohrustati misli.

Ex Tonkina že ni bilo davno nič slišati. Sedaj je zopet telegraf prinesel novico, da bodo konec tega meseca že vse pomožne tolpe, ktere je

Francoska v Azijo na pomoč poslala, na svoje mesto dospele in potem se je nadjati, da se bo Francozom kmalo posrečilo vojsko dokončati.

Izvirni dopisi.

Iz Štajarskega, 22. febr. (Ojster veter) brije pri nas ne le po cestah in ulicah, ampak tudi po našem političnem polji. Zdi se nam, kakor da bi bili v Gradcu pozabili, da po vsem Spodnjem Štajarskem prebivajo Slovenci, ki imajo v §. XIX. državnih osnovnih postav ravno tako zagotovljene pravice, kakor drugi narodi, kajti pri namestitvi javnih služeb se na to tako malo ozira jemlje, da je že zeló malo uradnikov, ki bi bili slovensčine zmožni, dosti pa takih, ki slovenski celó nič ne vejo. Naši časniki se sicer o tem pritožujejo, a kaj to pomaga, ker take pritožbe navadno le samo državni pravnik izvé. V preteklem tednu sta bila zavoljo takih pritožeb oba naša lista zaporedoma zaplenjena, „Südst. Post“ zavoljo dopisa iz Gradca o Ptujskem okrajnem glavarju, ki je bil iz nezaplenjene praške „Politike“ brez kakšne opazke ponatisnen. „Slov. Gospodar“ pa je bil zaplenjen skoro zavoljo vseh člankov in dopisov, katerih eden pa je v Ljubljani tudi brez ovire priobčen bil.

Ker take pritožbe po časnikih malo ali nič ne izdajo, zato je prav storilo politično „Slov. društvo“, da je sestavilo „Spomenico“, v kateri so se poglobitve pritožbe štajarskih Slovencev pojasnile ter naravnost ministerskemu predsedniku g. grofu Taaffeju izročile. Dne 19. t. m. so to „Spomenico“ slovenski štajarski poslanci grofu Taaffeju izročili, in kakor se poroča, je g. ministerski predsednik razun ene zahteve, naj se nam za Slov. Štajer ustanovi posebni namestnijski oddelek, vse druge pritožbe in zahteve kot opravičene pripoznal ter obljubil, da se hoče vlada v bodoče bolj na dejansko izpeljavo narodne ravnopravnosti na Spodnjem Štajeru ozirati.

Bog daj, da bi se ta obljuba resno začela izpeljevati, ter bi se zanjprej, kakor „Spomenica“ zahteva, res le slovensčine zmožni uradniki na Slov. Štajerju nastavliali, da bi se od svote za adjutum političnim praktikantom namenjene dajalo tudi slovensčine zmožnim juristom, in da bi se v notranjem ministerstvu nastavlil referent, ki zna dobro slovenski in pozna tudi razmere na Slov. Štajerju.

Izpolnitev teh zahtev bi naše razmere zdatno zboljšala, in ojster veter, ki nas zdaj brije, bi hitro sam od sebe ponehal.

Z Dunaja, 21. februvarija. Včeraj in danes obhaja bogoslovna fakulteta tukajšnjega vseučilišča petstoletnico svojega obstanka. 20. febr. namreč je preteklo pet sto let, kedar je papež Urban VI. uslišal prošnjo Alberta III., avstrijskega vojvode, ter dovolil, da se osnuje na Dunaji bogoslovna fakulteta in združi že z l. 1565 obstoječimi drugimi tremi fakultetami v jedno „univerzo“. Vsa slavnost

vršila se je tiho in mirno, a vredno duhovske korporacije.

Da se Vsegamogočnemu zahvali za vse dobrote in milosti, koje je izlival v teku pet sto let nad učitelje in učence bogoslovne véde in da se mu priporoči za Njegovo pomoč vprihodnje, služil je včeraj ob 10. uri premil. prevz. dunajski knez in nadškof Celestin Gangelbauer slovesno sv. mašo v vseučiliški cerkvi oo. Jezuitov. Vsi tukajšnji duhovni zavodi, deputacije raznih samostanskih družb, mnogo udov tukajšnjega doktorskega kolegija, kateri je bil do nedavnega časa tesno zvezan z univerzo, bili so navzoči.

Da „rector magnificus-a“ ni smelo manjkati se ume samo ob sebi. Sedanji rektor Viktor pl. Lang prišel je v paradi z verižico in žezlom, njemu na strani prorektor dr. Maassen, juridiške fakultete dekan dr. Exner (dekana filozofiške in medicinske fakultete zavolj družih opravkov nista utegnili priti); superintendent prof. Heller, senator vitez Zhishmann in dr.

Razun teh bilo je navzočih precej zastopnikov nekterih uradov in velika množica obojega spola, tako da je bila cerkev natlačeno polna.

Pri sv. maši, ktero je daroval premil. prevz. knez in nadškof z azistencijo prelatov dr. Hasel-a in dr. Horny-a, peli so domači bogoslovci od sv. Štefana Witt-ovo mašo „In hon. s. Francisci“. Za graduale bilo je Ablinger-jevo „Jubilate Deo“, za offertorij Kothe-jevo „Jesu dulcis memoria“ in Wittov „Te Deum“. Petje se je jako hvalilo.

Po končani službi Božji podali so se vsi gg. profesorji bogoslovne fakultete k papeževemu nunciju, nadškofu Vanutelli-u, kjer je naznanil sedanji dekan prof. A. F. Zschokke udanost fakultete do presv. stola, zahvalo za podpiranje vseh bogoslovskih sv. očetu Leonu XIII., kateri z enako marljivostjo in skrbjo delujejo za bogoslovsko vednost, kot Urban VI., ki je l. 1384 vstanovil to fakulteto.

Danes, 21. febr., služil je sv. mašo pomožni škof in generalni vikar dr. Edvard Angerer za vse umrle „akademične purgarje“ te fakultete, pri kateri so zopet Štefaniti peli.

V spomin slavnosti spisal je poznani profesor cerkvene zgodovine na tej fakulteti dr. A. Wappler obširno slavnostno delo: „Geschichte der theologischen Fakultät der k. k. Universität zu Wien“ (Vel. 8. XII., 494 str.). Dobi se pri Braumüller-ji in dr. za 3 gold.

Ker govorim že toliko o fakulteti, naj omenim še to, da se je podal prof. orijentalistik dr. Neumann na potovanje v sv. deželo, kjer misli ostati do konca aprila. Zemljepisne študije o vzhodnih krajih galilejskega morja, ki so bili do sedaj še jako nenatančno določeni, mu hočejo biti prva naloga, druga pa, spodbiti hipotezo, ki so jo nekteri v naj-novejšem času postavili, da Božji grob, ki se sedaj za tacega časti, ni pravi. Početkom maja pa hoče zopet tú nadaljevati svoja predavanja. —r.

umrjó starši; britka smrt ali druge okoliščine prisilijo enega ali drugega, da si mora iskati sreče na tujem. Drugi kraji, druge navade; slabih zgledov dovolj, prostosti več. Mlado srce nepokvarjenega človeka je kakor prelepi vrt meseca majnika, ko v njem začno rasti in cveteti lepo duhteče cvetlice. Gorje, ako se vetrovi stepó in po gorkem jugu ostri sever zavlada. Mrzla slana pomori vse mlade, že blago vonjavo duhteče cvetice. Ako sin pozabi na modre svete dobrega očeta, ako hčeri zginjujejo iz glave prelepi nauki, ktere jej je nekda dajala gorka materna ljubezen in ako jima čedalje bolj doni po ušesih mameči glas odmevajoč iz morja posvetnega veselja, potegne čez nju tako huda sapa, da se mlado srce prehladi, hira in odmrje čednostnemu življenju. — Uradnik, obrtnik in rokodelce uboga svojo gospo ali ženo, da pelje njo in otroke med svet in na bal. Za to je pa treba nove obleke vsi družini. Plača je majhna, obrtnija ne nese veliko dobička in zaslužek je pičel; zategadel je treba marsikaj na upanje vzeti. Ako od upnikov potem preveč pobotnic dohaja predpoldnem in je tudi v žepni ali domači blagajnici zavoljo praznote le mrzel zrak zaprt, ima gospod ali gospodar opoldan tako malo okusa, kakor bi bil prehlajen.

Mnogi predpustni vsi razgreti plesaleci so po Veliki noči oklicani in poročeni. Pa zavoljo mnogih tajnih vzrokov se med precejšnjimi pari ljubezen tako ohladi, da se ločijo. In takih prehlajenih parov dan danes ni tako malo!

Ako sivi starček svoje otroke tako zeló ljubi, da jim, trdno se zanašaje, da ga bodo podpirali, ničesar sebi pridržavši, vse premoženje izroči ali ga poprej za-nje izda, je njegova prevelika ljubezen hudo prehlajena, ako nehvaležni otroci, preslabo zanj skrbé in mu le neradi postrežejo.

In mar mislite, da se duhoven nikdar ne prehladi? Kako velikokrat pa kako hudo! — Doslužen in bolan vojak mi je vzrok svoje bolezni vtemeljeval pripovedovaje, da je pred nekolikimi leti v Dalmaciji z drugimi svojimi tovariši roparjev lovil po neki gori. Prehitro navreber idoč je bil ves razgret, ko je prišel vrh gore, na kateri je moral obstati in stražiti. Ali oblaki se stemne in ploha dežja se nanj vlije; nasledek je bil, da se je tako hudo prehladil, da je začel kmalo kašljati, se ga potem jetika polastila in — v prezgodnji grob položila.

Vojaku podoben je tudi duhoven, ker preganja vsakovrstne pošasti, pa se mu vselej ne posreči, da bi jih na prvi hip prepodil. Mislamo si duhovna, ki je ravnokar prišel na novo duhovnijo in bi po besedah sv. pisma: nova facis omnia, rad pri starih in mladih odpravil vse napake. Med drugim je slišal tudi to, da se v bližnji vasi ljudje sovražijo in so večkrat poboji ondi. Ko se bliža žegnanje pri ondofni podružnici, sklene, da bo govoril o krotosti in ljubezni do bližnjega. To tudi stori pri prvi priliki.

Vračajoč se domu si misli, da bo njegov govor, ker so ga ljudje tako ganljivo poslušali, vsaj

za pet let kaj pomagal. Mirno se vleže zvečer k počitku z dobro vestjo, da je storil svojo delžnost, ali ko se drugo jutro napravi in zgodaj podá maševat k drugi podružnici: zagleda žandarja, ktera ga, prišedša do njega, sprašujeta, mu je li kaj znano, kateri so bili včeraj pri poboju na podružnici, kjer je bilo žegnanje. Čudeč se temu odgovori, da mu ni ničesar znano, ter gre žalosten in molčé svojo pot. Predrami ga iz njegove otožnosti tamkaj na gori razlegajoče se petje in upitje. Ko pride bliže, kaj vidi? Pastirji, katerim je še pretečeni petek pripovedoval in naročal, da naj na pašo knjigo seboj jemljó in iz nje beró, za gumbe in solde igrajo in s palicami svinjko bijejo.

Komaj sam sebi verjame in toži po tihem, rekoč: A! tukaj je vsaka beseda zastoj, stari in mladi so si vsi enaki; treba bode kmalo od tukaj in od taci ljudi! — Gorečnost duhovnikova, s ktero je hotel vse prestvariti, je hudo prehlajena.

In je mar v mestu duhovnu tako dobro, da se nikdar ne prehladi? Tudi tukaj ni zavarovan pred vsako neljubo sapo.

„Prosim! uboga reva — me nagovori nekega dne iz šole prišedšega slabo napravljena oseba stoječa pred sobo — naj mi kaj pomagajo. Lačna sem in samo to-le ponošeno obleko imam.“

„Vas milujem — jej rečem — in se mi smilite! Jaz vas sicer ne poznam kdo in od kot ste; vzemite to-le za dobro.“ Reksi jej položim, ker se mi je smilila, pol goldinarja v roke. Ona vzame,

Domače novice.

(O volitvah za kupčijsko in obrtnijsko zbornico kranjsko.) Včeraj smo povedali že, da so se tudi nemškutarji spravili na noge ter iščejo glasov za svoje kandidate, ki so kolikor toliko znani privrženci nemškutarske stranke. Tudi po deželi imajo svoje agente, kar smo danes zvedeli, vendar jim volilec ne gredo preveč na limance. Na čelu temu volilnemu podvzetju stoji g. K. Luckmann. Ker je morda še kdo, ki ne vé ali je pozabil kandidate narodne stranke, smo jih v današnji številki dali še enkrat na čelo listu. Naj toraj vsak zapiše na svojo volilno listino le te može, nobenega družega, da bo zmaga naša zopet tako sijajna, kakor je bila zadnja.

(O vodovodu za ljubljansko mesto) je bil razgovor tudi v zadnji seji mestnega odbora ljubljanskega in se je dovolilo za dotične preiskave 2000 gold. Najboljša voda bi se dobila na sorškem polju in izpod gorenjskih snežnikov ali polja med Kranjem in Smlednikom, tako se je izrazil nek strokovnjak, in ker svet od tam do Ljubljane zelo visi, bi se dala najlažje napeljati v Ljubljano in curek bi bil dovolj močan. Zdaj se bo najprej preiskovala lastnost vode iz raznih krajev. Kaj, ko bi se pri tem ne pozabilo na stari rimski vodovod in poiskalo, od kod so Rimljani napeljali vodo v mesto, ker je znano, da je bila povsod, kamor so prišli, njihova prva skrb za dobro, zdravo vodo.

(„Ljubljanski list“) se bo, kakor zvemo za gotovo, imenoval slovenski časnik, ki bo s 1. marcem začel izhajati kot večerni list „Laibacherce“. Izhajal bo vsak dan, izjemši nedelje in praznike, in to zvečer ob 6. uri. Tiskal se bo v Kleinmayrovi tiskarni. Vrednik pa mu bo menda prof. Šuklje. Naročnina mu bo zelo nizka, na mesec baje le po 50 kr. Tako je slovenskih listov zmiraj več, zdaj dobimo tretji dnevnik.

Razne reči.

— Iz Lašič se nam 22. t. m. poroča: Danes okoli 9. ure začelo je goreti na Kašici v sredi vasi. Kako se je vnelo, — ni še znano. Pogorelo je pet hiš. Sreča, da je bilo vreme mirno — in da je dohitela hitro pomoč — pa tukajšnje brizgalnice, — sicer bi bila vpepeljena vsa vas s cerkvijo vred. Koliko je škode, — se še ne vé. Mislim, da so bili pogoreli vsaj za kolikor toliko zavarovani.

— Sprememba duhovščine v lavatinski škofiji: Č. g. M. Kelemina je prestavljen v Hoče. Č. g. Fr. Klepač v St.-Ilj v Slov. goricah. Č. g. M. Pogelšek, župnik šoštanjski je vložil prošnjo za pokoj. — V takem položaji mu tudi družega ne kaže.

— Toplota in mraz. Od Velenja se nam 21. febr. piše: Poročevalec teh vrstic je včeraj opazoval naše hribe; kje ob pol eni uri ob poldne je v nekterih minutah imel pred seboj celi krog gorovja. Če se nahajaš na hribu ob južni strani omenjenega trga, kjer se odpira razgled na vse strani: to imaš proti zahodu in jugu gore s snegom pokrite, proti severu veličastna cerkva sv. Križa stoluje na brez-

pogleda in pravi: Je-li to vse? In kaj še pravi, preden odide? Zaničljivo še pridene: „duhovni milost priporočajo, sami pa nič ne dajo“.

Lahko mi verjamete, da je bila moja dobrotljivost, če smem svojo dobro voljo tako imenovati, zavoljo teh 50 soldov hudo prehlajena.

Ako pomislimo, da je na vsem svetu 1443 milijonov ljudi in da se skoraj vsak človek večkrat prehladi, si lahko mislite, da ni mogoče preračunati, koliko je prehlajen na vsem svetu skupaj. Ker sem že povedal število vseh ljudi, bi me znal kdo vprašati, koliko je pa kristijanov na vsem svetu? Natanko ne morem povedati, lahko pa povem primeroma, da je 240 milijonov kristijanov, to je, taceh ljudi, ki so krščeni in vsaj nekoliko podučeni o Kristusu in njegovem nauku. Ako bi pa kdo dalje vprašal, koliko je dobrih kristijanov, bi tudi ne mogel odgovoriti, ker to ni v nobenih bukvalah na zemlji zapisano. Samo to lahko rečem, da se bo od 240 milijonov kristijanov v tem predpustu mnogo tako zelo prehladilo na srečo ali na duši, da bodo iz dobrih kristijanov slabi postali.

Jaz privoščim nocoj enemu ambo, drugemu ternu, tretjemu kvaternu, četrtemu činkvino, petemu tombolo in vsem pa mesto tombole želim to, da ne bi se nobeden od vas ne na telesu, ne na srečo, ne na duši prehladil.

snežnem griču, proti vzhodni strani skoro da moraš zavidati srečne prebivalce okoli sv. Janža „na peči“, tako se solnčni žarki igrajo po šipah med belim zidovjem, o snegu tam ni sluha ni duha. Od blizu Celja ogledovalca pozdravlja izpod konjiške gore zala cerkvice v Črešnjicah, kjer se baje že slišijo kosovi glasi. Saj pač ni čudež pri tako toplih dnevih, dasi je jutraj dokaj občutljiv mraz; včeraj imeli smo celó — 8° C, danes nekaj manje; pred zadnjim snegom, ki pa ob osončnih krajih ni dobil prostora, imeli smo v senci tudi že nekatere dneve do + 8° C. Te dni je pisatelj teh vrstic obiskal nek Ribničan; ta je pripovedoval, da so v Pohorji dobili veliko snega, vsled česar se je pripovedovalec vozil po sanéh do bližnje postaje železnične.

— Množenje prebivalstva v Trstu. „Tr. Tagbl.“ pripoveduje, da l. 1758, tedaj pred 125 leti se je v Trstu prvokrat ljudstvo štelo in našlo prebivalcev 6424. Med temi je bilo 5911 katoličanov, 91 grkov, 46 luterancev in 221 judov. In zdaj čez 125 let? Zdaj šteje Trst z okolico čez 130.000, mesto samo brez okoličanov nekako 75.000 prebivalcev. Res lepo pomnoženje!

— V Pragi so našli v neki smodnišnici v bunki (jabelku) na stolpu kovinasto skrinjico, v nji pa na dobro ohranjen pergament pisano pismo v českem jeziku iz leta 1678. Pismo naznanja, da se je 7. julija 1678 „nad novimi vrati blizu Kraljevega dvora“ napravila nova streha in dve novi bunki na stolp. Podpisano je od činovnikov tedanjega magistrata in gosposke.

— Kako diši golaš? praša národen kmet nemčurskega. Dobro, pravi ta, le preveliko popra je bilo zraven in žganje je bilo prežarko, tako da mi je pri glasovanji grlo zavezalo.

Telegrami „Slovenca“.

Budapešt, 23. febr. Majlathovi morilci so bili jutraj ob sedmih obešeni v navzočnosti sodnijskih in drugih pripuščeni oseb. Najprvi je bil obešen Sponga, za njim Pitely in zadnji Berecz; obešanje trajalo je komaj 8 minut, čez 20 minut se je konstatiralo, da so mrtvi. Ob osmih so trupla prenesli v prostore jetnišnice ter jih razparali in pregledali. Nereda ni bilo nobenega.

Pariz, 23. febr. Princ Napoleon je sprejel 80 odposlancev pregledovalnega odbora v navzočnosti princa Viktorja ter imel govor, ki je nekak manifest. Povdarjal je edinost v Napoleonovi rodovini. rekel, da je ustava z leta 1875 kot orleanistična spletká vzrok sedanjih vznemirljivih prikazen, ter naglašal, da se mora ljudstvu nazaj dati pravica, voliti si vlado in vladarja.

Pariz, 23. febr. Bivši vojni minister general Borel je umrl.

London, 22. febr. „Daily Telegraph“ poroča, da se je Tokar podal; telegram v „Times“ potrjuje to. — V gosposki zbornici rekel je Granville, da je prejel poročilo o dogovorjeni predaji Tokara, da bi se bila pa že izvršila, o tem nima še nobenega poročila. Toraj so se požurili z izkrcanjem vojakov v Trinkitatu.

Tuji.

21. februarija.

Pri Maliči: Albin Smola, c. k. sodn. pristav, iz Novomestu. Pri Južnem kolodvoru: Angelo Seč, iz Tržiča. — Therezija Čego. — Marija Jäger, iz Žavea.

Samo 3 gld.!

300 tucatov preprog (tepihov) po najbolj mičnih turških, škotskih in pisanih vzorih, po 2 metra dolgih, 1½ metra širokih mora se prej ko mogoče s poti spraviti in velja vsak kos le še 3 goldinarje carine prosto proti povzetju ali gotovini. Prillična posteljna predgrinjala (plahte) par po 2 gld.

Adolf Sommerfeld v Draždani (Dresden).

Posrednim prodajalcem bi bilo vse to jako priporočevati. (1)

Izvrstni med

(garantiran pitancec)

v plehastih škatljah po 5 kil (kila po 60 kr.), škatlja 30 kr.

se dobiva proti poštnemu povzetju ali pa proti gotovi plači pri

OROSLAV-u DOLENC-u, svečarji v Ljubljani.

Imamo jo!!

Po vstrajnih študijah posrečilo se je dr. pl. Bedenu izumiti

 pomado za lase,

o kateri se lahko z dobro vestjo reče, da je na svojem mestu. V čisto kratkem času po tej pomadi priraste gosta in krepka brada, kakor tudi lasje; zabranjuje pa tudi izpadanje las. Izumnik je porok za brezpojojen vseh. (12)

Steklenica velja 2 gld. a. v.

Edina prava se dobi pri izumniku dr. pl. Beden-u v Pragi, Salmove ulice šte. 7, kamor je treba denar predposlati.

Terček & Nekrep,

trgovina z železnino

v Ljubljani, mestni trg št. 10

priporočata stalno, dobro izbrano zalogo najboljše kmetijskega in poljedelskega orodja in strojev, posebno krmoreznic in slamoreznic Henrika Lanža v Mannheimu, kakor tudi druge najboljše izkušene izdelke; nadalje: Zitne snažilnice, vozove, sani, pluge, sesalnice, cevi za vodnjake in vodnjake same, štedilna ognjišča, peči, ognja in tatov varne kase itd. — vse to po najnižjih cenah v zalogi in po unanjem naročilu, ki se vsako naglo in natančno izvršuje. (5)

 Brez te varstvene znamke, postavno zavarovane, ima se to zdravilo po dr. Maliču smatrati kot ponarejeno.

Varstvena znamka.

Cvet zoper trganje,

po dr. Maliču,

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, otekline, otrpnele ude in kite itd., malo časa če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvetu zoper trganje po dr. Maliču“ z zraven stoječim znamenjem; 1 stekl. 50 kr.

Zahvala.

Gospodu J. pl. Trnkoczyju, lekarju v Ljubljani.

Moja mati so na protinski bolezní na nogi silno trpeli in razna domača zdravila brezuspešno rabili. Ko je pa bolezen čedalje hujsa prihajala in vže več dni niso mogli stopiti na nogo, spomnim se na Vaš dr. Maličev protinski cvet za 50 kr. ter si ga nemudoma naročim. In res, imel je čudovit vspeh, da so se po kratki rabi tega zdravila oprostili mučnih bolečin. S popolnim prepričanjem priznavam toraj dr. Maličev protinski cvet kot izvrstno zdravilo in ga vsakemu bolniku v jednaki bolezni priporočam. Vaši blagorodnosti pa izrekam najprisrčnišo zahvalo, vzsem spoštovanjem udani

Franc Jug,

(40) posestnik v Smarji p. Celji.

Planinski želiščni sirop kranjski,

izboren zoper kašelj, hripavost, vrtaboč, prsne in pljučne bolečine; 1 stekl. 50 kr. Koristnejši nego vsi v trgovini se nahajajoči soki in siropi.

Pomuhljevo (Dorsch)

jetrno olje,

najboljše vrste, izborno zoper bramore, pljučnico, kožne izpuške in bezgavne otekline. 1 stekl. 60 kr.

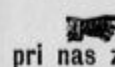
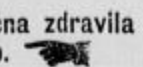
Salicilna ustna voda,

aromatična, vpliva oživiljačo, zapreči pokončanje zob in odpravi slab duh iz ust. 1 steklenica 50 kr.

Kričistilne kroglice,

c. k. priv.,

ne smeje bi se v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se vže tisočkrat sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobolu, otrpjenih udih, skaženem želodcu, jetrnih in obistnih boleznih, v škatljah à 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gl. 5 kr. Razpošiljava se le jeden zavoj.

 Izvrstna homeopatična zdravila se pri nas zmirom frišne dobivajo.

Naročila iz dežele izvrše se takoj

v lekarni pri „samorogu“

Jul. pl. Trnkoczy-ja

na mestnem trgu v Ljubljani.